

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna v právní věci

žalobce: **V. M.**, narozen X
státní příslušník Ukrajiny
bytem X

zastoupen zmocněncem Mgr. M. K.
sídlem X

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č. j. MV-110735-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 2 000 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva

vnitru (dále jen „ministerstvo“) ze dne 11. 7. 2018, č. j. OAM-1125-9/ZR-2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Ministerstvo prvostupňovým rozhodnutím žalobci zrušilo podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), platnost povolení k trvalému pobytu, neboť mu bylo uděleno na základě osvědčení o znalosti českého jazyka (dále jen „osvědčení“), které neodpovídalo skutečnosti. Žalobci byla současně stanovena lhůta k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
3. Žalovaná v odůvodnění uvedla, že žalobce předložil osvědčení, které mu vystavila Střední průmyslová škola strojírenská a Jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky Kolín (dále jen „škola“). Podle něj měl jazykovou zkoušku vykonat dne 22. 4. 2015. Ministerstvo zjistilo, že žalobce se sice zkoušky zúčastnil, ale neuspěl u ní a osvědčení mu nebylo vystaveno. Tím byla splněna podmínka pro zrušení povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobci byl povolen trvalý pobyt na základě dokladu, který neodpovídal skutečnosti. K námitkám žalobce žalovaná uvedla, že ministerstvo dospělo k závěru o nesložení zkoušky ze sdělení školy a dokladů o jejím průběhu. Z potvrzení o jazykové zkoušce ze dne 22. 4. 2015 je zřejmé, že žalobce neabsolvoval ústní část zkoušky, jelikož k ní nebyl připuštěn kvůli nedostatečnému počtu bodů získaných při písemné části zkoušky. Žalobce byl neúspěšný v části písemné zkoušky „čtení s porozuměním“, tudíž nemohl složit písemnou zkoušku jako celek. Chybný výpočet bodů v části „psaní“ proto nemá žádný vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Dovození trestní odpovědnosti žalobce či jiné osoby není podmínkou pro vydání rozhodnutí. Z obsahu správního spisu vyplývá, že ministerstvo se zabývalo tvrzeními žalobce a své rozhodnutí náležitě odůvodnilo. Vystavělo své rozhodnutí na skutečnosti, že žalobcem předložené osvědčení neodpovídalo skutečnosti. Žalobce nemohl být v dobré víře, že u zkoušky uspěl, protože k ústní části vůbec nebyl připuštěn. Správní orgány pro účely § 77 odst. 1 písm. b) nemají povinnost zjišťovat, zda je předložená listina falzifikátem, nýbrž zjistit, zda předložené doklady neobsahují nepravdivé údaje.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

4. Žalobce má za to, že žalovaná porušila § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Namítl, že ve spisovém materiálu zcela chybí informace o tom, že ústní část zkoušky nebyla vykonána. Ministerstvo tedy nepředložila veškeré podklady rozhodnutí a navíc se dopustila chyby v sečtení žalobcem získaných bodů při zkoušce, což žalovaná potvrdila v napadeném rozhodnutí.
5. Podle žalobce se žalovaná nedostatečně zabývala jeho námitkou týkající se věrohodnosti hodnocení části zkoušky věnované porozumění psanému textu a vysvětlení školy, proč se žalobce nemohl prokazovat vydaným osvědčením. K tomu odkázal na průběh souvisejícího trestního řízení. Dne 4. 7. 2018 navrhl jako důkaz vyslechnutí hodnotitelů zkoušky a ředitele školy, kde byla zkouška vykonávána. Správní orgány obou stupňů se těmito návrhy nezabývaly. Žalovaná se rovněž nezabývala jeho námitkou v souvislosti s hodnocením úloh 1 a 2 na jeho evidenčním listu uchazeče, přičemž tvrdí, že záznam zkušební komise je dostatečný. Žalovaná dále upřela žalobci právo se k věci vyjádřit.

6. Konečně se žalobce domnívá, že správní orgány obou stupňů nehodnotily dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, který je značný vzhledem k listinám předloženým v průběhu řízení.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že námitky žalobce jsou nedůvodné. Ve spisovém materiálu chybí informace k ústní části zkoušky, neboť žalobce k ní vůbec nebyl připuštěn. Nemohla být tedy hodnocena. Žalobce sám potvrdil, že nesložil úspěšně všechny části zkoušky (viz stranu 3 jeho odvolání). Ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí výslovně uvedlo, že dopadem svého rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce se nezabývalo, jelikož mu zákon tuto povinnost neukládá. Žalobce sám netvrdil ani neprokázal, že rozhodnutí by pro něj představovalo nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
9. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili v soudem stanovené lhůtě nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl od 14. 10. 2015 držitelem povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců.
11. Pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky žalobce předložil mimo jiné osvědčení o znalosti českého jazyka, podle nějž zkoušku vykonal 22. 4. 2015 (evidenční číslo dokladu X) ve výše uvedené škole.
12. Dne 23. 5. 2016 škola sdělila ministerstvu, že žalobce konal na této škole zkoušku znalosti českého jazyka dne 22. 4. 2015. Zkoušku nevykonala a nebylo mu vystaveno osvědčení. Při registraci byl zapsán pod kódem X, místem narození K, oblast, místo pobytu P., číslo cestovního dokladu X. Žalobce v části čtení s porozuměním získal 9 bodů, v části poslechu s porozuměním 13 bodů a v části psaní 13 bodů (minimální počet činil 12 bodů), ústní zkoušku nekonal. Škola dále předložila evidenční list uchazeče, odpovědní listy žalobce a potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v České republice.
13. Podle evidenčního listu byl žalobce evidován jako uchazeč o složení zkoušky v termínu 22. 4. 2015 s přiděleným kódem X, číslo cestovního dokladu X. Zkoušce byl přítomen, byl zkontrolován, avšak neuspěl, neboť nedosáhl 60 % z 20 bodů, které mohl dosáhnout, tedy 12 bodů v písemné nebo ústní zkoušce. Z potvrzení o zkoušce konané 22. 4. 2015 se podává, že žalobce (kód uchazeče X) dosáhl 13 bodů v částech poslech s porozuměním a psaní, v části čtení s porozuměním 9 bodů a ústní zkoušky se neúčastnil (číslo otázky 0, počet bodů celkem 0, absence podpisů tazatele a hodnotitelů).
14. Ministerstvo oznámilo žalobci dne 16. 5. 2018, že zahájilo řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dne 23. 5. 2018 žalobce
vyrozumělo

o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a poučilo jej o jeho právech ve smyslu § 36 správního řádu.

15. Žalobce se prostřednictvím svého zástupce seznámil s obsahem spisu dne 26. 6. 2018 a vyjádřil se k podkladům rozhodnutí v podání ze dne 4. 7. 2018. V něm namítl, že z odpovědních listů je zřejmé, že škola se dopustila chyb při součtu bodů za některé úlohy. Žalobci bylo řečeno, že uspěl v části zkoušky čtení s porozuměním. Proto navrhl jako důkaz porřízení záznamu hodnocení zkoušky s předvoláním hodnotitelů a jejich výpovědí. Vyjádření školy, že se žalobce nemůže prokazovat osvědčením, jelikož mu nebylo vydáno, je nevěrohodné. Z přípisu policie ze dne 28. 6. 2018 a výpovědi ředitele školy Ing. K. totiž vyplývá, že ředitel osvědčení o vykonání zkoušky podepisoval až po vykonání zkoušky. Osvědčení žalobce je přitom opatřeno originálním razítkem a podpisem ředitele školy. Vyjádření ředitele školy před orgánem činným v trestním řízení ze dne 23. 5. 2016 je s tím v rozporu. Proto žalobce navrhl provést výpověď ředitele ve správním řízení. Zároveň požádal o přerušení řízení do konečného rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení ve věci trestního stíhání v souvislosti s vydaným osvědčením o konání zkoušky. Žalobce uzavřel s tím, že celou část zkoušky vykonal, má proto právo vyjádřit se k věci před správním orgánem.
16. Ministerstvo žádosti o přerušení řízení nevyhovělo usnesením ze dne 9. 7. 2018 s odůvodněním, že v řízení z úřední povinnosti k tomu není povinno a žalobce nijak neidentifikoval trestní řízení, na něž odkázal.
17. Dne 11. 7. 2018 ministerstvo vydalo prvostupňové rozhodnutí, jímž zrušil platnost povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí odůvodnilo tím, že z vyjádření školy a předložených listin je zřejmé, že žalobce nesložil jazykovou zkoušku, ač k žádosti o pobytové oprávnění předložil osvědčení, podle něž zkoušku absolvoval úspěšně. Získal tedy povolení k trvalému pobytu za pomoci osvědčení, jehož obsah neodpovídal skutečnosti. Správní orgán I. stupně odmítl tvrzení žalobce o chybně provedeném součtu bodů získaných při zkoušce. Konstatoval, že stav věci byl zjištěn dostatečně, proto neprovedl žalobcem navržené důkazy. Skutečnost, že ředitel školy vydal žalobci osvědčení, ještě neznamená, že žalobce úspěšně absolvoval zkoušku. K přiměřenosti zásahu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života ministerstvo konstatovalo, že zákon mu neukládá zabývat se touto otázkou.
18. Žalobce dne 25. 7. 2018 podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž argumentoval obdobně jako v projednávané žalobě.
19. Dne 10. 7. 2017 žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

20. Podle § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka vydaný osobou uskutečňující zkoušku znalosti českého jazyka v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem vydaným podle § 182a odst. 1 písm. a), není-li dále stanoveno jinak.
21. Podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.

22. Soud se neztotožnil s žalobní námitkou stran nedostatečných podkladů rozhodnutí. Lze souhlasit se správními orgány v tom, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn na základě sdělení školy a předložené dokumentace ke zkoušce. Žalovaná správně korigovala závěr ministerstva ohledně dosaženého počtu bodů v části zkoušky věnované psaní, s tím, že chyba hodnotitele nemohla mít vliv na skutečnost, že žalobce u zkoušky neuspěl. Hodnotitel totiž zapsal u úlohy 2 části „psaní“, že žalobce získal jen 8 bodů, což je v rozporu s pomocným značením správných odpovědí, podle nějž činí součet získaných bodů 9, jelikož za některé správné odpovědi mohl žalobce obdržet 2 body. V celkovém součtu tedy žalobce získal v části „psaní“ 14 bodů, nikoliv 13. Tato chyba je ovšem pro celkové hodnocení zkoušky nepodstatná, protože žalobce nedosáhl dostatečného počtu bodů v části čtení s porozuměním. Zde získal toliko 9 bodů (45 %), ačkoliv potřeboval získat alespoň 12 bodů pro dosažení hranice 60 %, aby u zkoušky uspěl. Z toho důvodu nebyl připuštěn k vykonání ústní části zkoušky, což mu správní orgány obou stupňů již vysvětlily ve svých rozhodnutích. To, že žalobce nevykonal ústní část zkoušky, je zřejmé z potvrzení o zkoušce. Z něj plyne, že žalobci nebyla položena žádná otázka, neboť v kolonkách u „Číslo otázky“ a „Počet bodů celkem“ je uvedena 0. Tazatel ani hodnotitelé 1 a 2 se u hodnocení ústní části zkoušky nepodepsali, neboť svým podpisem neměli co stvrdit, jelikož podle záznamu tato část zkoušky vůbec neproběhla. Nekonání ústní části zkoušky tak zdaleka neplyne pouze ze zkratk P (zkontrolovaný a přítomný uchazeč) a N (uchazeč, který neuspěl) uvedených na první straně evidenčního listu žalobce, nýbrž i z výše uvedených listin. Přitom ministerstvo poukázalo na zkratku N obsaženou v evidenčním listu žalobce, kde se skutečně nachází. Žádná další listina s touto zkratkou ve správním spisu být neměla, a tedy ani nechybí. Z písemností založených ve správním spisu nepochybně plyne, že ústní část zkoušky nebyla vykonána, i to, z jakého důvodu. Ministerstvo shromáždilo veškeré podstatné podklady pro své rozhodnutí. Z výše uvedeného současně vyplývá, proč se žalobce nemohl prokazovat osvědčením o úspěšném absolvování zkoušky. Nesložil-li zkoušku úspěšně, jak jednoznačně plyne z listin shromážděných ve správním řízení, nemohl se prokazovat dokumentem dokládajícím opak.
23. Správnost uvedených listin žalobce ani relevantním způsobem nepochybnil. Pouze poukázal na související trestní řízení a rozpory ve výpovědích ředitele školy, aniž by v rámci správního řízení toto trestní řízení dostatečně identifikoval či doložil písemnosti, z nichž informace čerpal. Z těchto důvodů pak zpochybnil věrohodnost hodnocení zkoušky. Žalobce předložil až soudu spolu s žalobou úřední záznam policie o svém podaném vysvětlení ze dne 3. 10. 2016 v souvislosti se získáním osvědčení a protokol o svém výslechu jakožto obviněného z přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny ze dne 17. 7. 2018. Stručně řečeno, žalobce v nich shodně vypověděl, že se zúčastnil všech částí zkoušky včetně ústní, přičemž byl informován, že celou zkoušku úspěšně složil. Při konfrontaci s odpovědními listy zkoušky nedokázal své výsledky vysvětlit a jen zopakoval, že mu bylo sděleno, že uspěl, protože mu bylo předáno osvědčení. Ve světle výše uvedených zjištění správních orgánů, jež odráží obsah správního spisu, se jeví jako silně nevěrohodné, ne-li lživé, tvrzení žalobce, že úspěšně složil celou zkoušku. Veškerý obsah správního spisu naopak nasvědčuje tomu, že žalobce nebyl kvůli nedostatečnému výsledku písemné části ani připuštěn k ústní části zkoušky, natož aby ji úspěšně složil. Žalobce netvrdí, že by nebyl obeznámen s organizací zkoušky a s tím, jakých výsledků je nutné dosáhnout, aby ji úspěšně absolvoval. I pokud by mu nějakým nedopatřením bylo osvědčení o složení zkoušky vydáno poté, co ani neabsolvoval ústní část zkoušky, nebylo by možno doložení

takové listiny, jež zjevně neodpovídá skutečnosti, k žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu považovat za jednání žalobce učiněné v dobré víře. Pakliže žalobce předložil osvědčení za takové situace, postačuje to ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

24. Takový přístup není v rozporu ani s unijním právem, konkrétně s čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES, který byl do českého právního řádu transponován citovaným ustanovením zákona o pobytu cizinců, a podle kterého „*dlouhodobě pobývajícím rezident ztrácí nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícím rezidenta, jestliže bylo zjištěno, že právní postavení dlouhodobě pobývajícím rezidenta bylo získáno podvodem*“. Ve směrnici není pojem podvodu, který považuje stěžovatel pro posouzení jeho jednání za podstatný, nijak konkrétněji vyložen. Jak vyložil NSS, není v rozporu se smyslem tohoto ustanovení ani s cíli směrnice samotné, pokud vnitrostátní předpis stanoví jako důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu skutečnost, že byl pobyt povolen na základě náležitosti, podstatné pro posouzení žádosti, která neodpovídá skutečnosti, a to za současného splnění předpokladu, že si cizinec rozporu předloženého dokladu se skutečností byl vědom, a přesto jej předložil (obdobně viz rozsudky NSS ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 Azs 430/2018 – 39, ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Azs 392/2018 – 48, č. 3893/2019 Sb. NSS, a ze dne 18. 7. 2019, č. j. 7 Azs 96/2019 – 27). Jak vyplývá ze shora uvedeného, právě taková situace nastala i v nyní souzené věci. Žalobce si totiž musel být s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti vědom toho, že jím předkládané osvědčení obsahuje údaje rozporné se skutečností, neboť to byl právě žalobce, kdo zkoušku nesložil. Současně je nutno dodat, že správní orgány odůvodnily zrušení povolení podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců tím, že žalobce předložil podklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídaly skutečnosti, nikoliv z důvodu předložení padělaných dokladů. Bylo tedy nadbytečné zkoumat, zda bylo předložené osvědčení padělané, či vyčkat na konečné rozhodnutí v trestním řízení, jehož předmětem mělo být šetření okolností vydávání osvědčení o jazykových zkouškách.
25. Správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, přičemž žalobcem navržené důkazy výpovědi považovaly za nadbytečné. Není tedy pravdou, že se návrhy žalobce nezabývaly. Soud dodává, že z § 52 správního řádu vyplývá, že správní orgán není vázán důkazními návrhy účastníků, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (§ 3 správního řádu). To platí i o důkazu výsledkem účastníka řízení (viz rozsudek NSS ze dne 20. 2. 2014, č. j. 4 As 166/2013 – 25). Ze zákona neplyne povinnost správního orgánu provést ke zjištění skutkového stavu důkaz výsledkem účastníka ani jiný důkaz zmiňovaný žalobcem. Správní orgány při zjišťování skutkového stavu vycházejí zásadně z podkladů, které mají k dispozici, a je-li jimi skutkový stav, o němž nejsou rozumné pochybnosti, objasněn v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí, není třeba provádět další dokazování včetně výsledku účastníka. Nadto soud poznamenává, že žalobce sice namítal, že měl být předvolán k výsledku, netvrdil však, jaké konkrétní nové skutečnosti ve vztahu k průběhu zkoušky hodlal svým výsledkem, případně záznamem o podaném vysvětlení prokázat. Důkazní prostředky je přitom zásadně třeba označit na podporu konkrétních tvrzení. Pokud žalobce uvádí, že měl být vyslechnut, aby měl možnost se ke skutečnostem vyjádřit, je třeba uvést, že žalobci byl v řízení poskytnut dostatečný prostor, aby se vyjádřil k průběhu zkoušky a podkladům, které jej osvědčovaly. Vyjádření žalobce přitom nemuselo mít formu účastnického výsledku.

26. Soud se v projednávané věci ztotožňuje se správními orgány, že skutkový stav byl na základě sdělení jazykové školy a dokumentace vedené jazykovou školou k předmětné zkoušce založené ve správním spise zjištěn dostatečně. Žalobce přitom neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti by měly být jeho výsledkem či záznamem o podaném vysvětlení prokázány. Prosté žalobcovo tvrzení o nesprávném hodnocení úloh 1 a 2 části čtení s porozuměním jen na základě toho, že úlohu 4 měl téměř bez chyby, nemůže zpochybnit záznamy o průběhu jeho zkoušky. Žalovaná tedy nepochybila, pokud výslovně na tuto námitku žalobce nereagovala, neboť ji vypořádala implicitně s tím, že listiny předložené školou jsou dostatečným podkladem jejího rozhodnutí za situace, kdy je žalobce hodnověrně nezpochybnil. Sdělení jazykové školy a předloženou dokumentaci ke zkoušce lze považovat za spolehlivý důkazní prostředek vyvracející pravdivost osvědčení předloženého žalobcem. Za této situace nebylo nezbytné provádět další dokazování. V projednávané věci lze tedy mít za spolehlivě prokázané, že žalobce nebyl u jazykové zkoušky úspěšný. Lze tedy shrnout, že správní orgány dostaly povinnosti zjistit stav věci v rozsahu, který byl nezbytný pro závěr o naplnění předpokladu pro zrušení platnosti povolení dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
27. Soud se dále zabýval obecnou žalobní námitkou, podle které správní orgány nehodnotily dopady do žalobcova soukromého a rodinného života.
28. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
29. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zohlední správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
30. Jak dovodila judikatura, „obecný“ test proporcionality dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince provedl v případě důvodů pro zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců již zákonodárce (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 – 39, č. 3990/2020 Sb. NSS). Řízení vycházející z naplnění skutkových podstat vyjmenovaných v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce pojal tak, aby ministerstvo nemuselo v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince dle § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016 – 47, bod 16; ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018 – 32, bod 21, a další). Jak vyslovil NSS v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30, bod 33 a 34, skutečnost, že zákonodárce do zákona výslovně nezakotvil nutnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (na rozdíl např. od § 77 odst. 2 téhož zákona), nelze považovat za náhodnou. Nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu podle daného ustanovení je totiž takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců.

31. Z tohoto pravidla existují výjimky, u nichž vyvstane potřeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; k tomu naposledy rozsudek ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 – 32, bod 13, a judikatura tam citovaná). Soud si je vědom toho, že článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést *konkrétní námitku* nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 256/2019 – 39). Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 – 31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na prvý pohled nemyslitelná, tedy že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představivosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.
32. Nyní souzená věc nepatří mezi výjimečné případy, v nichž byly správní orgány povinny řádně posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu na území ČR do soukromého života. Žalobce nikdy v průběhu řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu nepředestřel žádné konkrétní skutečnosti, které by měly správní orgány vést ke zkoumání eventuální přiměřenosti jejich rozhodnutí. Ve vyjádření podkladům před vydáním rozhodnutí ze dne 4. 7. 2018 žalobce neuvedl stran možného dotčení svého rodinného a soukromého života nic. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí pak uvedl jen, že „*rozhodnutí zasahuje podstatným způsobem do soukromého a rodinného života*“. Za této situace tedy nelze spatřovat pochybení v postupu správních orgánů, které se posouzení přiměřenosti dopadů do žalobcova rodinného a soukromého života výslovně nevěnovaly. Okolnosti, které by je k takovému posuzování měly vést, nevyplynuly z žádného žalobcova tvrzení ani z podkladů obsažených ve správním spisu. Ve správním spisu týkajícím se řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu se nenachází žádný podklad, ze kterého by šlo alespoň náznakem usuzovat na žalobcovu aktuální rodinnou situaci (či jiné okolnosti týkající se jeho soukromého života). K tomuto spisu sice je připojen správní spis týkající se žalobcovy žádosti o povolení k trvalému pobytu, z něž lze zjistit, že žalobce měl v době podání na území ČR družku a měl zde zaměstnání. Platnost, resp. použitelnost těchto skutkových zjištění učiněných při posuzování žádosti v roce 2015 však v následném řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce netvrdil ani nedoložil. Žalobní výtky, podle které je dopad do žalobcova rodinného a soukromého života *vzhledem k předloženým materiálům* značný, tak nemůže obstát.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

33. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

35. Žalobce společně s podáním žaloby a návrhu na přiznání odkladného účinku uhradil v kolcích soudní poplatků v celkové výši 6 000 Kč. Podle položky 18 odst. 2 písm. a) sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), činí poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve věcech správního soudnictví 3 000 Kč. Podle položky 20 sazebníku poplatků činí soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví 1 000 Kč (povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku byla žalobci uložena usnesením zdejšího soudu ze dne 21. 12. 2018, č. j. 43 A 174/2018 – 21). Celkem tak žalobcova poplatková povinnost činila 4 000 Kč. Soud proto výrokem III rozhodl o vrácení přeplatku na soudním poplatku ve výši 2 000 Kč (§ 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

Poučení:

Proti výroku I a II rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Proti výroku III rozsudku není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 2 s. ř. s.].

Praha 19. února 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.

předseda senátu